

mark, men indebærer reelle valgmuligheder for vores mennesker.

Jeg deler det grundsyn, at mangel på arbejdskraft i Danmark er lig med mangel på kvalifikationer, og det er derfor, vi er så optaget af, at de kvalifikationer, vores flygtninge/indvandrere har, skal kunne komme til nytte. Og hvis de ikke rækker, skal vi have et system, som vi er ved at opbygge nu, der ret hurtigt kan give det tillæg, der er nødvendigt for at komme ind på arbejdsmarkedet.

Jeg synes i øvrigt, at det er et flot slogan: »Ledige hænder til velfærd«. Jeg skal nok lade være med at tage det. Det er en meget god beskrivelse af situationen.

Fru Pia Kjærsgaard havde forskellige bemærkninger, og jeg ved faktisk ikke, hvad jeg skal sige. Jeg kunne måske starte med en enkelt korrektion. Fru Pia Kjærsgaard citerede Niels Henrik Arendt, biskoppen i Sønderjylland, og jeg kan sige, at jeg blev så forbavset, så jeg bad en bekendt, en kollega i den socialdemokratiske folketingsgruppe, om at tjekke citatet. Og jeg fik tilbage, hvad det egentlig var, biskoppen havde sagt.

Han sagde: Det at kræve en pause – og jeg citerer – det at sige stop svarer til at sige: Stop verden, jeg vil af. Tværtimod, vi må stå sammen, vise fællesskabet med dem på arbejdspladsen, i familien. Vi skal vise sammenholdet, og den kraft, der netop ligger deri, og erkende, at vi alle har et ansvar.

Se, det var jo noget ganske andet og på en måde langt mere fundamentalt og humant. Og det tror jeg egentlig jeg vil holde mig til. Resten bliver alt for stærkt at tage op. Men én ting vil jeg bare sige: Jeg er enig med dem, der i aften har sagt, at heroppe fra talerstolen blev der brugt nogle ord og nogle ræsonnementer om religionen, som var overskridende, og som vi ikke har hørt før.

Nu har jeg ganske vist ikke været her i Folketinget i så mange år, men kloge folk, gamle folk på enen har været her længe, og de kan bekræfte det.

Jeg har sådan set kun ét håb i det her efterår, også til det kommende folketingsvalg, og det er, at fru Pia Kjærsgaards projekt ikke lykkes. Det har egentlig ikke så meget at gøre med, jeg var lige ved at sige regeringsmagt og den slags. Det har at gøre med, hvad det her land egentlig skal blive til.

Jeg synes, at fru Mimi Jakobsen holdt en meget flot tale som så ofte med præcis koncentri-

on omkring, hvad det er, vi skal løfte nu. Fru Mimi Jakobsen er jo altid det menneske, som spørger sig selv: Hvad er det, der kan pege fremad i den desperate situation, vi er i? Det har vi jo alle sammen behov for: en vision, et løft – hvor er det, vi skal bevæge os hen?

Jeg var glad for bemærkningerne, og jeg deler vurderingen af, at vi har med et USA at gøre, der igen har meldt sig på den globale scene. Et USA, som er parat til at bære sig klogt ad, et USA, som er parat til at gå efter målene uden at ramme civile i det omfang, det overhovedet kan undgås. Et USA med meget, meget klare holdninger. Et USA, der i virkeligheden er kommet tættere på Europa end før.

Derfor har vi handlet, som vi har handlet, og derfor skal vi fastholde vores linje. Det er jeg ganske enig i.

Fru Mimi Jakobsens tale beskæftigede sig meget med vores værdier, vores fælles værdier, som jeg deler. Der var også engagementet i ulandsbistanden. Og fru Mimi Jakobsen refererede til den globale landsby, der er blevet for lille til, at naboen kan ligge og sulte. Det synes jeg sammenfatter den opgave, vi står med.

Der blev også peget på, at vi stadig har sorte pletter i socialpolitikken i Danmark. Jeg vil sige til fru Mimi Jakobsen: Det vil jeg ikke snakke mig ud af, for det har vi. Der er steder, hvor vi vil sige: Her skal vi gøre noget mere. Og fru Mimi Jakobsen har ret i, at vi kan koncentrere vores indsats for at få det der til at se bedre ud.

Jeg tænker på de psykisk syge. Jeg tænker på vores narkoprostituerede på Nørrebro og i andre kvarterer. Jeg tænker på nogle af vores patienter. Det skal selvfølgelig ikke ødelægge det generelle, overordnede billede. Vi har et samfund, hvor vi bruger flere penge pr. ældre til hjemmehjælpsudgifter end noget andet land, ja. Men netop fordi vi gør det, vi gør, skal vi have fat i de udsatte grupper.

Så havde fru Mimi Jakobsen et indlæg om reglerne, og jeg vil gerne sige, at jeg tror, at vi her nærmer os en fælles opfattelse. Jeg er af den opfattelse, at vi måske tydeligere og tydeligere skal se for os, at industrisamfundets regelsæt er det, vi i virkeligheden har i hovedparten i det moderne samfund, men industrisamfundet var jo et andet end det mobile samfund, vi har i dag.

I gamle dage blev man jo ikke skilt, man levede side om side for de flestes vedkommende, det er vi nogle stykker, der ikke kan leve op til længere. Man boede det samme sted. Når man blev arbejdsløs og fik arbejde igen, var det i det